

Raad van de
Europese Unie

Brussel, 9 november 2023
(OR. fr)

5442/03
DCL 1

ENV 32
JUSTCIV 5
IND 3

DERUBRICERING¹

van document: ST 5442/03 RESTREINT UE/EU RESTRICTED

d.d.: 17 januari 2003

nieuwe status: Publiek

Betreft: Aanbeveling voor een beschikking van de Raad teneinde de Commissie te machtigen om namens de Europese Gemeenschap onderhandelingen te openen met het oog op een overeenkomst over de civielrechtelijke aansprakelijkheid voor door gevaarlijke activiteiten veroorzaakte grensoverschrijdende schade, in het kader van het Verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren en het Verdrag inzake de grensoverschrijdende gevolgen van industriële ongevallen

Hierbij gaat voor de delegaties de gederubriceerde versie van bovengenoemd document.

De tekst van dit document is identiek aan die van de voorgaande versie.

¹ Door de Europese Commissie op 26 september 2023 gederubriceerd document.

RESTREINT UE

RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE

Brussel, 17 januari 2003 (20.01)
(OR. fr)

5442/03

RESTREINT UE

ENV 32
JUSTCIV 5
IND 3

INGEKOMEN NOTA

van: de heer Sylvain BISARRE, directeur, namens de secretaris-generaal van de Europese Commissie

ingekomen: 14 januari 2003

aan: de heer Javier SOLANA, secretaris-generaal/hoge vertegenwoordiger

Betreft : Aanbeveling voor een beschikking van de Raad teneinde de Commissie te machtigen om namens de Europese Gemeenschap onderhandelingen te openen met het oog op een overeenkomst over de civielrechtelijke aansprakelijkheid voor door gevaarlijke activiteiten veroorzaakte grensoverschrijdende schade, in het kader van het Verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren en het Verdrag inzake de grensoverschrijdende gevolgen van industriële ongevallen

Hierbij gaat voor de delegaties Commissiedocument SEC(2003) 23 def..

Bijlage: SEC(2003) 23 def.

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 13.01.2003
SEC(2003) 23 def.

RESTREINT UE

**Aanbeveling voor een
BESCHIKKING VAN DE RAAD**

teneinde de Commissie te machtigen om namens de Europese Gemeenschap onderhandelingen te openen met het oog op een overeenkomst over de civielrechtelijke aansprakelijkheid voor door gevaarlijke activiteiten veroorzaakte grensoverschrijdende schade, in het kader van het Verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren en het Verdrag inzake de grensoverschrijdende gevolgen van industriële ongevallen

(door de Commissie ingediend)

DECLASSIFIED

TOELICHTING

1. ACHTERGRONDEN

Naar aanleiding van de accidentele lozing van cyanide in Baia Mare (Roemenië) in januari 2000 en de naderhand door de Zwitserse autoriteiten genomen maatregelen hebben de beherende instanties van het Verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren (Helsinki, 1992; hierna "het verdrag Bescherming Waterlopen" te nemen) en het Verdrag inzake de grensoverschrijdende gevolgen van industriële ongevallen (Helsinki, 1992; hierna "het verdrag Industriële Ongevallen" te noemen) in het licht van de vastgestelde tekortkomingen van de bestaande regelingen inzake civielrechtelijke aansprakelijkheid besloten:

- intergouvernementele onderhandelingen op te gang te brengen met het oog op de goedkeuring van een overeenkomst inzake de civielrechtelijke aansprakelijkheid voor door gevaarlijke activiteiten veroorzaakte grensoverschrijdende schade (hierna "de overeenkomst" te noemen) in het kader van de genoemde verdragen; en
- ten dien einde een open intergouvernementele werkgroep (IWG) te belasten met het opstellen van bovenbedoelde overeenkomst met het oog op de aanneming daarvan op een toekomstige gezamenlijke buitengewone zitting, bijvoorbeeld in het kader van de op 23-25 mei 2003 te Kiev te houden ministerconferentie "Environment for Europe".

De eerste vier vergaderingen van de IWG hebben plaatsgevonden in november 2001, februari 2002, mei 2002 en september 2002. De volgende vergaderingen zijn gepland voor november 2002 en februari 2003; indien nodig kunnen een of meer extra vergaderingen worden belegd.

De Europese Gemeenschap is verdragsluitende partij bij het verdrag Bescherming Waterlopen en het verdrag Industriële Ongevallen.

2. DOELSTELLINGEN EN WERKINGSSFEER VAN DE ONTWERP-OVEREENKOMST INZAKE CIVIELRECHTELIJKE AANSPRAKELIJKHEID

De nieuwe ontwerp-overeenkomst beoogt het tot stand brengen van een regeling inzake civielrechtelijke aansprakelijkheid voor schade die wordt veroorzaakt door incidenten die binnen de werkingssfeer van de twee bovengenoemde VN/ECE-verdragen (het verdrag Bescherming Waterlopen en het verdrag Industriële Ongevallen) vallen. Bovendien kan de ontwerp-overeenkomst deze verdragen wijzigingen indien de specifieke bijzonderheden van de in te stellen aansprakelijkheidsregeling dit vereisen.

Doel van de ontwerp-overeenkomst is derhalve, voor de partijen bij deze overeenkomst een allesomvattende regeling inzake civielrechtelijke aansprakelijkheid tot stand te brengen en te voorzien in de adequate en snelle compensatie van de schade die het gevolg is van grensoverschrijdende effecten van industriële ongevallen die zich voordoen in grensoverschrijdende wateren (artikelen 1 en 3). De ontwerp-overeenkomst heeft zowel betrekking op "klassieke" schade (schade aan personen en eigendommen) als op milieuschade. Te dien einde voorziet zij in de mogelijkheid voor de gedupeerden om in rechte

op te treden tegen de verontreiniger in het kader van een stelsel van objectieve aansprakelijkheid, gecombineerd met een beperkt aantal verweergronden (artikel 4) en aangevuld met de eis dat in financiële zekerheid moet worden voorzien (artikel 11).

Voorts wordt dit stelsel van objectieve aansprakelijkheid aangevuld met een stelsel van schuldaansprakelijkheid in gevallen van opzettelijk of onopzettelijk onrechtmatig handelen of nalaten, overeenkomstig de desbetreffende bepalingen van het interne recht van de partijen (artikel 5). Ten aanzien van de objectieve aansprakelijkheid dient een financiële bovengrens te worden vastgesteld; met betrekking tot de schuldaansprakelijkheid daarentegen gelden geen beperkingen (artikel 9).

Daarnaast zijn er ook aanvullende bepalingen die moeten garanderen dat de toekomstige regeling naar behoren functioneert (zie b.v. artikel 10 betreffende de beperking van de aansprakelijkheid in de tijd en de artikelen 13 tot en met 17 bis betreffende procedures).

Voorts is er de kwestie van de eventuele opnemings van bepalingen inzake de toegang tot informatie en de toegang tot de rechter overeenkomstig de beginselen van het Verdrag van Aarhus (artikel 11).

Wat de procedures betreft, bevat de ontwerp-overeenkomst onder meer bepalingen betreffende de bevoegde gerechten (artikel 13), samenhangende vorderingen (artikel 14) en de wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van de rechterlijke beslissingen (artikel 17).

3. ONDER DE BEVOEGDHEID VAN DE GEMEENSCHAP VALLENDE AANGELEGENHEDEN

3.1. Onder gedeelde bevoegdheid vallende aangelegenheden

Overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name artikel 175, lid 1, is de Europese Gemeenschap bevoegd om toe te treden tot internationale overeenkomsten - en de daaruit voortvloeiende verplichtingen na te komen - die bijdragen tot de verwezenlijking van de in artikel 174, lid 1, van het EG-Verdrag genoemde doelstellingen.

In artikel 174, lid 1, van het EG-Verdrag worden de doelstellingen van het communautaire milieubeleid als volgt vastgesteld:

- behoud, bescherming en verbetering van de kwaliteit van het milieu;
- bescherming van de gezondheid van de mens;
- behoedzaam en rationeel gebruik van natuurlijke hulpbronnen;
- bevordering op internationaal vlak van maatregelen om het hoofd te bieden aan regionale of mondiale milieuproblemen.

Overeenkomstig artikel 174, lid 2, van het EG-Verdrag streeft de Gemeenschap in haar milieubeleid naar een hoog niveau van bescherming, rekening houdend met de uiteenlopende situaties in de verschillende regio's van de Gemeenschap. Het beleid van de Gemeenschap berust voorts op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, en het beginsel dat de vervuiler betaalt.

Milieuaansprakelijkheid is erop gericht, de vervuiler te doen betalen voor het herstel van de schade die hij heeft veroorzaakt.

Bijgevolg draagt milieuaansprakelijkheid ertoe bij:

- de belangrijkste milieubeginselen van het EG-Verdrag in de praktijk te brengen;
- te zorgen voor ontgifting en herstel van het milieu;
- de deelnemers aan het economisch leven een stimulans te bieden om de milieuwetgeving onverkort na te leven; en
- het functioneren van de interne markt, weze het zijdelings, te verbeteren.

Door een allesomvattend stelsel van civielrechtelijke aansprakelijkheid in het leven te roepen en te voorzien in adequate en snelle compensatie van de schade die het gevolg is van de grensoverschrijdende effecten van industriële ongevallen in grensoverschrijdende wateren wordt bijgedragen tot de totstandbrenging van de doelstellingen van het communautaire milieubeleid, conform artikel 174 van het Verdrag.

Afgezien van deze algemene bevoegdheid bestaan er overigens ook overlappingen tussen de ontwerp-overeenkomst enerzijds en bestaande EG-wetgeving (inzake toegang tot informatie) en een thans in behandeling zijnd wetsvoorstel (inzake aansprakelijkheid voor milieuschade) anderzijds.

3.1.1. Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende milieuaansprakelijkheid

Op het stuk van wetgevingsvoorstellen moet worden opgemerkt dat de Commissie op 23 januari 2002 een voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende milieuaansprakelijkheid met betrekking tot het voorkomen en herstellen van milieuschade² heeft aangenomen.

Het voorstel voorziet in een kader dat stoelt op milieuaansprakelijkheid en garandeert dat toekomstige milieuschade wordt hersteld of voorkomen. Deze milieuaansprakelijkheid heeft betrekking op milieuschade - alsook het onmiddellijk gevaar daarvoor - in het geval van specifiek omschreven beroepsactiviteiten, en voorts op schade aan componenten van de biodiversiteit die op communautair of nationaal niveau bescherming genieten, op schade aan de wateren waarop de kaderrichtlijn Water (Richtlijn 2000/60/EG³) van toepassing is, en op bodemverontreiniging die ernstige schade kan veroorzaken voor de menselijke gezondheid.

Krachtens het voorstel zijn de partijen die potentieel aansprakelijk zijn voor de kosten van het voorkomen of herstellen van milieuschade, de beoefenaars van de in bijlage I genoemde risicovolle of potentieel risicovolle activiteiten. Het betreft onder meer activiteiten waarbij gevaarlijke chemische stoffen in het water of in de lucht vrijkomen, met andere woorden de

² COM(2002) 17 def. – PB C 151 E van 25.6.2002, blz. 132.

³ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PB L 327 van 22.12.2000, blz. 1).

exploitatie van installaties voor de productie van gevaarlijke chemicaliën, afvalstortplaatsen en verbrandingsinstallaties.

Het voorstel voorziet ook in bepaalde excepties en verweergronden. Zo geven emissies waarvoor toestemming werd verleend, geen aanleiding tot aansprakelijkheid. Ook activiteiten en emissies die op het moment waarop zij plaatsvonden in het licht van de bestaande wetenschappelijke en technische kennis niet als schadelijk werden beschouwd, zijn vrijgesteld van de bepalingen van het voorstel. Op te merken valt dat beide genoemde verweergronden niet kunnen worden aangevoerd wanneer de exploitant onachtzaam is geweest.

Voorts kunnen exploitanten die zich onachtzaam hebben getoond bij de uitoefening van niet in bijlage I genoemde beroepsactiviteiten, aansprakelijk worden gesteld voor de kosten van het voorkomen of herstellen van schade aan de biodiversiteit.

Ten slotte is in het voorgestelde aansprakelijkheidsstelsel een belangrijke rol weggelegd voor de overheid, die erop moet toezien dat de verantwoordelijke exploitanten de noodzakelijke preventie- of herstelmaatregelen hetzij persoonlijk uitvoeren, hetzij financieren.

De categorieën grensoverschrijdende milieuschade (veroorzaakt door industriële ongevallen in grensoverschrijdende wateren) waarop de ontwerp-overeenkomst van toepassing is, vallen eveneens binnen de werkingssfeer van de toekomstige communautaire wetgeving inzake milieuaansprakelijkheid. Weliswaar is het voorstel voor een richtlijn betreffende milieuaansprakelijkheid niet van toepassing op schade aan personen en schade aan goederen en eigendommen, maar het wetsvoorstel en de ontwerp-overeenkomst zijn beide toepasselijk op schadeclaims in samenhang met de kosten van maatregelen voor het herstel van de aangetaste grensoverschrijdende wateren in hun oorspronkelijke toestand en de kosten van interventie maatregelen die worden getroffen terwijl het ongeval zich voordoet.

In dit verband is het nuttig op te merken dat in de diverse bepalingen van het voorstel voor een richtlijn (b.v. in de definitie van "milieuschade") geen onderscheid wordt gemaakt tussen "binnenlandse" en "grensoverschrijdende" schade. De werkingssfeer van de voorgestelde richtlijn dient geacht te worden beide types schade te omvatten.

Bovendien verbiedt artikel 17 van de richtlijn (betreffende samenwerking tussen lidstaten) een lidstaat geenszins, een "bilaterale transnationale civielrechtelijke aansprakelijkheidsvordering" in te stellen wanneer zulks nuttig, of *a fortiori* wanneer zulks noodzakelijk is om de doelstellingen van de betrokken lidstaat te bereiken. Deze alternatieve civielrechtelijke aansprakelijkheidsprocedure van de lidstaat moet echter in ieder geval verenigbaar zijn met de relevante materiële bepalingen van het voorstel.

Aangezien niet in een afwijkingsclausule is voorzien, moet erop worden toegezien dat een eventueel bilateraal transnationaal civielrechtelijk aansprakelijkheidsstelsel in overeenstemming is met de essentiële voorschriften van het communautaire aansprakelijkheidsstelsel op het stuk van types aansprakelijkheid, beschikbare verweergronden, termijnen, enz.

Voorts moet worden gewezen op de dringende noodzaak van een consistente benadering van de internationale en communautaire wetgeving inzake milieuaansprakelijkheid. Het volstaat hier enkele voorbeelden te geven van thans lopende of op stapel staande internationale onderhandelingen die een operationalisering van milieuaansprakelijkheid beogen en waarbij een dergelijk algemeen EG-standpunt is vereist:

- het protocol bij het Verdrag van Bazel inzake aansprakelijkheid en compensatie voor schade veroorzaakt door de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen. Dit protocol werd in 1999 ondertekend en staat thans open voor ratificatie;
- het protocol van Cartagena inzake bioveiligheid: de beherende instantie dient op de eerste vergadering van de Conferentie der Partijen in het voorjaar van 2003 uitvoering te geven aan het besluit om onderhandelingen te openen over het opstellen van internationale regels en procedures inzake aansprakelijkheid;
- het Verdrag inzake biologische diversiteit bepaalt in zijn artikel 14, lid 2, dat een werkgroep vóór eind 2003 het vraagstuk van aansprakelijkheid in het kader van het verdrag dient te onderzoeken.

In het licht van een en ander is het passend dat de Commissie wordt gemachtigd deel te nemen aan de onderhandelingen over het ontwerp-instrument.

3.1.2. Toegang tot milieu-informatie en toegang tot de rechter

De invoering van bepalingen inzake de toegang tot milieu-informatie, inclusief regels inzake de toegang tot de rechter ingeval iemand enige gevraagde informatie onrechtmatig wordt ontzegd, zal waarschijnlijk gevolgen hebben voor de communautaire wetgeving op dit gebied. De toegang tot milieu-informatie is momenteel geregeld bij Richtlijn 90/313/EG van de Raad inzake de vrije toegang tot milieu-informatie⁴. Een nieuw voorstel van de Commissie voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie, dat op 29 juni 2000 werd ingediend, ligt thans ter discussie⁵.

3.2. Krachtens Verordening (EG) nr. 44/2001 uitsluitend onder communautaire bevoegdheid vallende externe aangelegenheden

Sedert het Verdrag van Amsterdam heeft de Gemeenschap nieuwe bevoegdheden verworven inzake justitiële samenwerking in civielrechtelijke aangelegenheden. Deze bevoegdheden heeft de Gemeenschap uitgeoefend door de vaststelling van Verordening (EG) nr. 44/2001⁶. Genoemde EG-verordening is verbindend voor alle lidstaten met uitzondering van Denemarken. Bijgevolg blijft het Verdrag van Brussel van 1968 van toepassing op de relaties tussen Denemarken en de overige lidstaten.

Door de vaststelling van Verordening (EG) nr. 44/2001 zijn de lidstaten niet langer bevoegd om verplichtingen aan te gaan waarop dit instrument van toepassing is. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie verliezen de lidstaten, ongeacht of zij afzonderlijk dan wel gezamenlijk optreden, het recht om verplichtingen tegenover derde landen aan te gaan wanneer en zodra er gemeenschappelijke regels van kracht worden waarmee dergelijke verplichtingen zouden kunnen interfereren. Hieruit volgt dat alleen de Gemeenschap bevoegd is voor het voeren van onderhandelingen over en het sluiten en ten uitvoer leggen van dergelijke internationale verbintenissen. Bijgevolg moet worden voorzien in een instrumentarium dat de Gemeenschap in staat stelt deze rol te vervullen.

⁴ PB L 158 van 23.6.1990, blz. 56. Richtlijn 90/313/EEG–

⁵ COM(2000) 402 def. – PB C 337E van 28.11.2000, blz. 156).

⁶ PB L 12 van 16.1.2001, blz. 1.

Overeenkomstig het protocol betreffende de positie van Denemarken, dat aan de EU- en EG-Verdragen is gehecht, is Denemarken niet gebonden door Verordening (EG) nr. 44/2001 en is deze verordening op dat land niet van toepassing. Bijgevolg heeft Denemarken geen deel aan de aanneming van dit besluit en kan dit land vrijelijk bepalen of het de overeenkomst goedkeurt of niet. Uit de verplichting tot samenwerking uit hoofde van artikel 10 van het EG-Verdrag vloeit echter voort dat Denemarken over deze kwestie met de andere lidstaten overleg moet plegen in de Raad.

De ontwerp-overeenkomst inzake civielrechtelijke aansprakelijkheid waarover thans wordt onderhandeld, bevat aanvullende bepalingen (de artikelen 13, 14 en 17) die gevolgen hebben voor de EG-verordening inzake gemeenschappelijke regels betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken. De EG-verordening bepaalt dat geharmoniseerde bevoegdheidsregels van toepassing zijn wanneer de verweerder zijn woonplaats heeft in één van de lidstaten waarvoor de verordening verbindend is, en dat overeenkomstig artikel 4 rechtszaken tegen verweerders die "geen woonplaats [hebben] op het grondgebied van een lidstaat" kunnen worden ingeleid voor de rechten van iedere lidstaat, overeenkomstig de nationale bevoegdheidsregels van die lidstaat.

Regels voor de rechterlijke bevoegdheid

Artikel 13 van het ontwerp-instrument bevat specifieke regels voor de rechterlijke bevoegdheid waardoor de klager zelf kan bepalen of hij een zaak aanhangig maakt bij een gerecht met jurisdictie "waar de schade zich heeft voorgedaan" of "waar het industriële ongeval heeft plaatsgevonden" of "waar de verweerder zijn gewone verblijfplaats of zijn belangrijkste statutaire vestigingsplaats heeft".

Voor de verordening daarentegen wordt de rechterlijke bevoegdheid hoofdzakelijk bepaald door de woonplaats van de verweerder. Daarnaast kunnen personen die hun woonplaats hebben in een lidstaat, voor onrechtmatige daden worden vervolgd in de lidstaat waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan of zich kan voordoen.

Hoewel de benadering van de rechterlijke bevoegdheid - wat de wezenlijke aspecten betreft - in beide stelsels in eerste instantie parallel loopt, zouden in de toekomst tegenstrijdigheden kunnen ontstaan als gevolg van de evolutie van de jurisprudentie of wijzigingen in de wetgeving.

Samenhangende vorderingen

De begripsinhoud van "samenhangende vorderingen" in het ontwerp-instrument is blijkens de definitie van artikel 14, lid 3, dezelfde als die in artikel 28, lid 3, van de EG-verordening. Overigens bestaan er substantiële verschillen tussen beide instrumenten, die hierop neerkomen:

- wanneer samenhangende vorderingen aanhangig zijn bij gerechten van meerdere partijen biedt artikel 14, lid 1, van het ontwerp-instrument elk gerecht, met uitzondering van het gerecht waarbij de zaak het eerst is aangebracht, de mogelijkheid om op verzoek van een van de partijen zijn uitspraak aan te houden, doch uitsluitend wanneer de vordering aanhangig is in eerste aanleg. Hierin verschilt deze bepaling van artikel 28, lid 1, van de EG-verordening, die alle gerechten waarbij de zaak is aangebracht toelaat een uitspraak aan te houden, ongeacht in welke aanleg de vordering aanhangig is.

- artikel 14, lid 2, van het ontwerp-instrument stelt de voorwaarden vast waaronder een gerecht de partijen kan verwijzen naar een ander gerecht. Deze voorwaarden verschillen fundamenteel van de regeling waarin artikel 28, lid 2, van de EG-verordening voorziet.

Hieruit moet worden besloten dat artikel 14, lid 2, van het ontwerp-instrument en artikel 28, lid 2, van de verordening onverenigbaar zijn.

Erkenning en tenuitvoerlegging

1.- Wederzijdse erkenning:

Artikel 17, lid 1, van het ontwerp-instrument, dat de wederzijdse erkenning behandelt, verschilt van de artikelen 33, 34, 35 en 37 van de EG-verordening in drie opzichten:

- a) Het ontwerp-instrument stelt als voorwaarde voor wederzijdse erkenning dat de te erkennen uitspraak moet zijn gedaan door een gerecht dat juridisch bevoegd is volgens de bepalingen van het ontwerp-instrument, en dat het uitvoerbaar dient te zijn in de staat van herkomst. De EG-verordening daarentegen verbiedt in het algemeen dat het tweede gerecht zich uitspreekt over de bevoegdheid van het eerste; bovendien is hier geen sprake van enige uitvoerbaarheidsvoorwaarde.
- b) Het ontwerp-instrument maakt de erkenning ook afhankelijk van de voorwaarde dat de te erkennen beslissing niet meer met gewone rechtsmiddelen kan worden aangevochten, terwijl de EG-verordening een gerecht dat om de erkenning van een beslissing wordt gevraagd, toestaat zijn uitspraak aan te houden in geval van een gewoon beroep tegen de te erkennen beslissing.
- c) Ten slotte wijken de meeste gronden voor afwijzing van de erkenning waarin het ontwerp-instrument voorziet, af van de corresponderende gronden zoals omschreven in de verordening.

Hieruit moet worden besloten dat het ontwerp-instrument en de verordening onverenigbaar zijn op het stuk van de erkenning van rechterlijke beslissingen.

2.- Tenuitvoerlegging van beslissingen: Hier doen zich kennelijk geen inconsistenties voor.

Bijgevolg luidt het standpunt van de Commissie, met het oog op de belangen van de Gemeenschap, als volgt:

- Om de belangen van de Gemeenschap ten aanzien van haar bevoegdheden inzake externe aangelegenheden veilig te stellen, dient in de overeenkomst een ontkoppelingsclausule te worden opgenomen die het de lidstaten mogelijk maakt om in alle kwesties waarop Verordening (EG) nr. 44/2001 van toepassing is, deze EG-verordening toe te passen in plaats van de overeenkomstige bepalingen van de ontwerp-overeenkomst.
- Voor de uitoefening van de bevoegdheden van de Gemeenschap inzake externe aangelegenheden is het noodzakelijk dat de Gemeenschap toetreedt tot het ontwerp-instrument. Op te merken valt dat de Europese Gemeenschap reeds partij is bij beide verdragen. De ontwerp-overeenkomst bevat nu reeds een

bepaling die het regionale organisaties voor economische integratie mogelijk maakt partij te worden bij de overeenkomst.

AANBEVELING

In het licht van wat voorafgaat, doet de Commissie de volgende aanbevelingen:

- de Raad machtigt de Commissie om deel te nemen aan de onderhandelingen met het oog op de totstandkoming van een overeenkomst over de civielrechtelijke aansprakelijkheid voor door gevaarlijke activiteiten veroorzaakte grensoverschrijdende schade, in het kader van het Verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren en het Verdrag inzake de grensoverschrijdende gevolgen van industriële ongevallen;
- aangezien de Commissie overeenkomstig het Verdrag deze onderhandelingen zal voeren namens de Europese Gemeenschap, stelt de Raad een speciaal comité in om de Commissie bij te staan in deze taak;
- de Raad stelt de onderhandelingsrichtsnoeren vast die aan het onderhavige document zijn gehecht.

DECLASSIFIED

BIJLAGE

ONDERHANDELINGSRICHTSNOEREN

- (1) De Commissie ziet erop toe dat de overeenkomst verenigbaar is met het relevante Gemeenschapsrecht en de communautaire wetgevingsvoorstellen inzake toegang tot milieu-informatie en milieuaansprakelijkheid, alsook met de internationale verdragen op dit gebied en de doelstellingen van het Gemeenschapsbeleid ten aanzien van duurzame ontwikkeling, met inbegrip van de voorafgaande effectbeoordeling. De Commissie ziet erop toe dat in de overeenkomst één of meer clausules worden opgenomen die het de lidstaten van de Europese Gemeenschap mogelijk maken, de desbetreffende communautaire wetgeving toe te passen in plaats van de betrokken bepalingen van de internationale overeenkomst.
- (2) De Commissie ziet erop toe dat in de overeenkomst passende bepalingen worden opgenomen die het de Gemeenschap mogelijk maken partij te worden bij de overeenkomst.
- (3) De Commissie brengt bij de Raad verslag uit over het resultaat van de onderhandelingen en, in voorkomend geval, over eventuele problemen die zich in de loop van de onderhandelingen voordoen.

DECLASSIFIED